

Ved Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 24. Marts 1923 opfordredes alle de Personer, der havde udredet Bidrag til den omhandlede Forsikring, og som var i Besiddelse af dansk Statsborgerret, til inden 20. April 1923 at indsende deres Forsikringskort til Ulykkesforsikringsudvalget i det sønderjydske Amt, hvor de havde Bepæl, eller til de danske Medlemmer af Udvalget.

Som Følge af denne Opfordring indsendte i alt 898 Personer Forsikringskort og/eller andre Bevisligheder. Paa Grundlag af disse opstilledes en foreløbig Liste, der oversendtes til de tyske sagkyndige, og efter forskellige yderligere Forhandlinger godkendte Udvalget det af de tyske sagkyndige udregnede Beløb, idet man ved Skrivelse af 29. April 1925 tilskrev den tyske Rigsarbejdsminister, som følger: „Under Henv. til Skrivelse fra Geheimeregeringsraad Dr. Aurin af 12. f. M. vedrørende den i den tysk-danske Overenskomst af 10. April 1922 fastsatte Afregning mellem Tyskland og Danmark, i H. t. hvilken Skrivelse der m. H. t. Privatfunktionærforsikringer tilkommer Danmark et Beløb af 622 233,55 Mark, tillader jeg mig herved for de danske Medlemmer af det til Gennemførelse af ovennævnte Overenskomst nedsatte Udvalg efter Undersøgelse af Materialet at meddele, at denne Sag efter min Opfattelse ikke giver Anledning til yderligere Bemærkninger . . .“.

I Henhold til Overenskomstens Art. 19 skulde alle Pengeydelsler eller Godskrivninger, der fremkommer ved Afregningen, opfyldes i Mark (tysk Valuta, *Papirpenge*). De Beløb, der skal udbetales, forrentes fra den 15. Juni 1920 med $4\frac{1}{2}$ pCt. Ved Verbalnote af 30. December 1924 fra det herværende tyske Gesandtskab har man fra tysk Side tilbudt at betale de Beløb, der endnu tilkom Danmark i Henhold til oftnævnte Overenskomst i Guldmark, udregnet efter Dollarkursen den 15. Juni 1920 i Stedet for som fastsat i Overenskomsten i Papirmark, hvilket Tilbud er modtaget af det danske Socialministerium.

Ved Lov Nr. 319 af 28. Juni 1920 er det bestemt, at det Beløb, der overdrages til Danmark, ved Indenrigsministerens Foranstaltning vil være at henlægge som en særlig Fond under Statskassen, samt at Beløbet efter nærmere af Indenrigsministeren paa Grundlag af Bestemmelserne i Versaillestraktatens Art. 312, 2det Stykke, fastsatte Regler vil være at anvende til Fordel for de paagældende Personer. Som ovenfor nævnt blev den tyske Rigsforsikringsanstalt fritaget for Udbetaling af Renter, Pensioner o. l. til de Personer, der var bosat i det afstaaede Omraade og i Besiddelse af dansk Stgtsborgerret.

Forsikringsloven for Privatfunktionærer traadte i Kraft den 1. Januar 1913; paa Grund af de i Loven fastsatte Frister og Karenstider var der meget faa Personer, der oppebar Renter eller Pensioner, da Overtagelsen af de sønderjydske Landsdele fandt Sted.

Disse Personer har — for saa vidt de efter Socialministeriets Bekendtgørelse af 29. April 1926 har indsendt de fornødne Bevisligheder til de danske Medlemmer af Udvalget — faaet det dem efter Forsikringsloven for Privatfunktionærer tilkommende Rentebeløb udbetalt af den danske Stat. Det drejer sig om i alt 9 Personer. Til alle udbetaltes Rente for Tiden 1. Juli 1920 til 1. August 1926, til de 8 Personer udbetaltes derhos en Affindelsessum; for den ene, der ikke havde ønsket at modtage Kapitalaffindelse, indkøbtes i Statsanstalten for Livsforsikring en til Rentebeløbet svarende Livrente. Den samlede Udgift til disse Renter udgjorde 16 857,87 Kr., der er udredet af Statskassen.

Det Beløb, der fra Rigsforsikringsanstalten tilkommer Danmark for disse Personer, maa altsaa tilfalde Staten.

Med Hensyn til Anvendelsen af det Beløb, der indbetales for de øvrige forsikrede, skal anføres:

Som ovenfor anført bestemmes i Lov Nr. 319 af 28. Juni 1920, at Beløbet skal anvendes efter nærmere fastsatte Regler til Fordel for de paagældende Personer. Om Oprettelsen af en Videreforsikring for de paagældende Personer i Overensstemmelse med Reglerne i den tyske Forsikringslov for Privatfunktionærer paa tilsvarende Maade, som det i Henhold til Bestemmelserne i Lov Nr. 315 af 28. Juni 1920 § 2, 3die Stykke, jfr. Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 28. September 1921, skete for de i Henhold til den tyske „Reichsversicherungsordnung 4. Bog“ (Invalide- og Overlevelsesforsikring) forsikrede Personer, har der ikke kunnet og vil formentlig ej heller kunne være Tale, allerede af den Grund, at